

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 105

Ottende Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 20de Januar.

(Forsat.)

Tsberning (forts.): Naar det ærede Medlem siger: ja, men hvorledes vil det gaae til, dersom det skulde vise sig, at den af Rigsraadet som Maximum voterede Sum ikke var tilstrækkelig, saa svarer jeg meget simpelt dertil, at er der fra Rigsraadets Side vedtaget et Maximum, saa maa der fra Rigsraadets Side tages en ny Beslutning, forat det kan forlange Mere; er man derimod gaaet frem paa den anden Maade, saaledes at Rigsraadet har opført en calculatorisk Sum, hvad det efter min Overbevisning er berettiget til, saa maa enhver Landsdeel være fattet paa at tage sine Dispositioner, saaledes at der ikke kan forlanges Mere, og derfor er den Disposition, der staaer i § 6, sund og naturlig; thi den begrænser ikke Landsdelens Regjering til ikke at kunne yde det Mere, der paa lovlig Viis kan forlanges og paa lovlig Viis kan godtgøres at være nødvendigt. Dette ligger jo ogsaa ganske simpelt deri, at der kan indtræde saadanne Forhold for Monarchiet, hvor en Overstriden bliver nødvendig, men just derfor er det nødvendigt, at Enhver bliver strengt staaende ved Sit; derved fyldestgøres Fællesskabet paa den simpleste og hensigtsmæssigste Maade uden at krænke Noget.

Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfjeds (Monrad) har meent, at man ved at forøge Renteindtægten fra 75,000 Rd. til 100,000 Rd. beteguede, at man antog, at de 800,000 Rd. laae i Kassen, saa er det

vistnok ikke Tilfældet; den Rente, som vi votere, er heller ikke noget Fixum, den er naturligvis kun en calculatorisk Sum, og vi kunne ikke forlange, at Monarchiet skal overtage den som et Fixum. Det er desuden ganske vist, at naar vi benytte vor Votering til yderligere at forøge Summen med 25,000 Rd., hidrørende fra denne Post, saa siger jeg, at det er accurat det Samme, som der her foreslaaes voteret, kun i en strengere Form, og havde jeg Haab om at faae en Votering af den Art, vilde jeg have havt den største Uret i at fastholde, hvad der her foreslaaes voteret. Paa den anden Side kan jeg ikke komme fra, at det Middel, der foreligger i Forslaget, vil afhjælpe enhver Vanskelighed, vilde være den simpleste Maade for Regjeringen til at komme ud af den efter min Formening farlige og under alle Omstændigheder urigtige Stilling, hvori den er kommen; Forslaget træder den i ingen Henseende for nær; jeg siger kun, at hvad der efter en vis Regnskabsæpoche, som er offentlig bekendt, er indbetalt Mere, end der var nødvendigt, det skal betragtes som en Indbetaling til Monarchiets Forbrug, det er en simpel og lempelig Maade til at afgjøre Spørgsmaalet paa, men jeg har fra Begyndelsen af indrømmet, at det var mig fuldkommen bevidst, at en saadan Indvotering i Finantsloven kunde skabe Forlegenheder, som jeg ikke vilde fremkalde.

Jeg har nu efter min Overtydning allerede naaet temmelig Meget af det, jeg attraaede, nemlig en Anerkjendelse af, at der her er et Punkt, der ikke er gennemført paa en saadan Maade, at Folkethinget i sin Heelhed kan være fornøiet dermed eller ansee Afgjørelsen